వరమిచ్చిన వేలుపు

కిటికీలోనించి చాలా దీక్షగా ఆకాశంలోకి చూస్తూ నిలబడింది గీత. వేలకొద్దీ ఉన్న వీధి దీపాలు లక్షల్లో ఉన్న నక్షత్రాలతో పోటీ పడుతున్నాయి. చంద్రోదయం అయిందో లేదో తెలీదు. తూర్పున ఉన్న మేడలమీదికి వస్తే తప్ప చంద్రుడు కనిపించడు. కాని, ఈ వైపునించి ఆకాశం కనిపిస్తుంది. ఈ మహాపట్నంలో అదే ఓ అదృష్టం. రెండే గదుల వాటా దొరికినా, గీతకి అంత బాధ అనిపించదు, ఈ చిన్న సౌకర్యంతో. కాని సాయంత్రం అయి నక్షత్రాలు వచ్చేదాకా ఆ చిన్న ఇల్లూ, అతి పరిమితం అయిపోయిన ఆ గదుల పరిధీ, ఆమెని ఇప్పటికీ ఉండీ ఉండీ ఇరుకులో పెట్టినట్టు బాధిస్తూనే ఉంటాయి. ఇక్కడికి వచ్చిన కొత్తలో- రెండేళ్ళవుతూంది పెళ్లయి- మరీ కష్టంగా ఉండేది. తన జీవితం, చదువు, కాకినాడలోని అక్కడి పెద్ద ఇల్లు, పదేపదే

జ్ఞాపకం వచ్చి ఎలకబోనులో ఉన్నట్టు అనిపించేది ఇక్కడి జీవితం. క్రమ క్రమంగా సర్దుకోడం వచ్చింది, సాంసారిక జీవితంతో బాటు. కాని, పూర్తిగా ఈ వాతావరణంతో సంతృప్తి పడే శక్తి ఆమెకు కలగలేదు. విశాలంగా ఉన్న వీధులు కాని, పెద్ద పెద్ద మైదానాలు కాని చూసినప్పుడల్లా ఆమెకు ఈ చిన్న గదులు ఒక్కసారి జ్ఞాపకం వచ్చి ఇరుకున పడే బాధ పడేది. నక్షత్రాల్ని చూసినప్పుడల్లా ఆమెకు చిన్ననాటి కలలూ ఆ ఆశలూ, ఇంకా కరిగిపోని ఆలోచనలూ జ్ఞప్తికి వచ్చి ఈ అనంత విశ్వంలో తనచిన్న బ్రతుకు మీద వ్యాఖ్యానంగా ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచేది.

జెట్ విమానం నక్షత్రాలతో పోటీ పడుతూ క్రమంగా మీదికి వెడుతూంది. ఎఱ్ఱదీపాలు, పచ్చదీపం, లోపలి దీపాలు...

గీత మనస్సు ఒక్కసారి మీదికి వెళ్ళిపోయింది. ఈ విమానంలో వాళ్లందరూ ఎంత అదృష్టవంతులు ! లండన్..... న్యూయార్క్..... ఎన్ని దేశాలు చూస్తారు!

అస్పష్టంగా వినిపిస్తూంది జెట్ ధ్వని. దీపాలు క్రమంగా మసకపడిపోతున్నాయి.

ఎవరో తారాజువ్వ వదిలారు దగ్గిరలోనే.

ఒక్కసారి మీదికి మెరిసి, క్షణకాలంలో శిథిలమై కిందికి పడుతూన్న కాంతి శకలాల్లో అంతమై పోయింది తారాజువ్వ.

'నా జీవితం లాగే' అనుకుంది గీత. ఎగసి ఎగసి లేచిన తన కలల్లాగే. చివరి కంతా ఇంతే ! స్వప్నాల శిథిలాలు; ఆశల శ్మశానాలు..... నిట్టూర్పుల చిరుగాలులు.

"కొత్తగా ఏమైనా ఉందా ఆకాశంలో ? "

కష్టంగా దృష్టి లోపలికి తిప్పి కుర్చీలో కూర్చుని "ఏమిటి అన్నారు?" అంది గీత.

శ్రీనివాస్ నవ్వి, "ఇవరై నిమిషాలనించి నీ దృష్టి ఇక్కడ లేదు. అక్కడ ఏం ఉందని అడిగాను." అన్నాడు. అతని నవ్వులో జీవం లేదు. వెలవెలబోతూ మీదన వెలుగుతూన్న బల్బులాగ ఉంది.

"ఇక్కడ అరవై వోల్టుల బల్బ్ పెట్టుకోవాలి."

"ఎందుకని?"

"మరీ వీక్‌గా ఉంది."

మళ్లీ నవ్వాడుశ్రీనివాస్. "నీ నక్షత్రాల వెలుతురుకన్న ఎక్కువే ఉంది. ఇందాకా వెళ్ళిన విమానం ఏమిటో తెలుసా?" అన్నాడు.

ఆమె తెలియదని తల ఊపింది.

"వి.సి. టెన్... బోయింగ్ కన్న పెద్దది. అద్భుతంగా ఉందిట! మొన్న ఛటర్జీ చెప్పాడు."

"అతని కెలాగ తెలుసు?"

"వెళ్ళి చూశాడు. ఎవర్నో పట్టుకుని పెర్మిట్ తెచ్చుకున్నాడు."

"మనమూ వెళ్ళాలి ఒక రోజు."

"పరీక్షలై పోనీ. నాకు తీరుబాటు ఉండేదే శుక్రవారం. ఆరోజు తిరుగుతూ కూర్చుంటే ఎలాగ?"

ఆమె జవాబు ఇవ్వలేదు. లైబ్రరీనించి తెచ్చుకున్న పుస్తకంలో పేజీలు చూస్తూంది. కళ్లు అలిసి పోయినట్లు అయి అక్షరాలు సరిగా కనిపించడం లేదు. పుస్తకం కిందని పడేసి రెండుచేతుల్లోనూ ముఖం పెట్టుకుని ఆలోచించసాగింది.

"అలాగ ఉన్నావేం?"

అర్థం కానట్టు చూసింది గీత. శ్రీనివాస్ చదువుకుంటున్న ఆకౌంటెన్సీ పుస్తకంలోనించి దృష్టి మళ్లించి అడిగాడు.

"ఎలాగ?"

"విచిత్రంగా.. వెయ్యి బాధలు మనస్సులో దాచుకున్నట్టు"

"ఏమీ లేదు."

"అది అబద్ధం. ఒంట్లో బాగాలేదా?"

త్వరగా గుండె కొట్టుకోసాగింది గీతకి. తనకి ఒంట్లో బాగాలేదు. మనస్సులో బాగాలేదు. నక్షత్రాల దాకా ఎగిరి వెళ్ళి ఆ దివినించి మళ్ళీ ఈ భువికి వచ్చిన బాధతో తనకి శాంతి లేదు. మనస్సు ఆ ఆవేదనతో దహించుకుపోతూంది. కాని, అతనికి ఏమని చెప్పాలి? ఎలాగ చెప్పాలి?

"చెప్పు, గీతా!"

అతని గొంతుకలోకి మార్దవం వచ్చింది. అలవాటు లేనిది - పెళ్ళయిన మొదటి రోజుల్లో ఆ జీర వచ్చేది అతని గొంతుకలోకి. బాధల మేఘాలను కళ్ల వెనక దాచుకుని నవ్వుతూ, "ఏమీ లేదు. మీకూ సరీగా కనిపించకపోవడం తప్పు. పదండి, అన్నం తిందాం' ' అంది గీత లేస్తూ.

ఆమె వెళ్లిన దారిలోకి చూస్తూన్న శ్రీనివాస్ ముఖంలోకి విచిత్రమైన రంగు

వచ్చింది. కొద్ది నిమిషాలు నిశ్చేతనుడై మళ్లీ పుస్తకంలోకి దృష్టి మరల్చాడు. ఆమె రొట్టెలు చేసేసరికి పది నిమిషాలు పడుతుంది. ఆ పదినిమిషాల్లో ఇంకొక ప్రాబ్లమ్ ట్రై చెయ్యవచ్చును..

కాని, గీతప్రవర్తన ఆతనికి అర్థం కాలేదు.

ఏమిటి జరుగుతోంది ? అతనికి తెలీదు. ఇంక ఆలోచించలేదు.

గీతకి తెలుసును. నాలుగు వారాల కిందట...

పుస్తకాలు మార్చుకోడానికని గీత పార్క్ స్ట్రీట్‌లో ఉన్న ఆక్స్‌ఫర్డ్ లైబ్రరీకి వెళ్లింది. ఈ మహానగరంలో ఆమెకు చాలా ఓదార్పు ఇచ్చినది ఆ లైబ్రరీయే. ఆమె చాలా చదువుతుంది. ఇంత తీరికా ఏం చెయ్యడం? అన్ని పుస్తకాలు ఎవ్వరూ కొనలేరు. ప్రతీసారి మూడు పుస్తకాలు తీసుకుని అవి నాలుగైదు రోజుల్లో చదివి ఇచ్చేసి మళ్లీ కొత్తవి తీసుకుని అవీ నాలుగైదు రోజుల్లో చదివి ఇచ్చేసి మళ్ళీ కొత్తవి తెచ్చుకుంటుంది గీత. ఈ మధ్య శ్రీనివాస్ కాస్ట్ ఆకౌంటెన్సీ పరీక్ష కోసం ఈవెనింగ్ కాలేజీలో చేరాక తీరిక మరీ ఎక్కువైపోయింది. ఏదో ఒక కాలక్షేపం లేకపోతే ఈ ఒంటరితనం తనని మింగేస్తుందని ఆమెకు తెలుసు. అతని ఉద్యోగం అతన్ని ఉదయం ఎనిమిదినించి సాయంత్రం ఆరుదాకా తీసుకుంటుంది. రాత్రి తొమ్మిదికి కాలేజీ ముగుస్తుంది. ఈ తీరిక అంటే ఆమెకు హడలు ! ఆ ప్రమాదం నించి తప్పించే రక్షణ ఈ పుస్తకాలు.

వేలకొద్దీ ఉన్న పుస్తకాల మధ్యనించి ఇవతలకి వచ్చి ట్రామ్‌స్టాప్‌దాకా నడిచింది గీత అక్కడ నిలబడి ట్రామ్ కోసం ఎదురుచూస్తూంటే తన వైపే చూస్తూ రోడ్డుకి అవతలపక్క నిలబడి కనిపించాడు ప్రకాశరావు.

క్షణకాలం ఆమె నిశ్చేతన అయిపోయింది.

చిన్నతనంలో తన వెయ్యి కలలకీ, లెక్కలేని చిరునవ్వులకీ కారణం ప్రకాశ్. అతను ఆ రోజుల్లో తన కళ్లకి దైవంలాగ కనిపించేవాడు. ప్రతీ రోజూ కాలేజీ ఆవరణలో అడుగుపెడుతూనే అతని కోసం తన కళ్లు వెతికేవి. ఏ మూలనో, చెట్టుకిందనో, వరండాలోనో స్నేహితులతో కబుర్లు చెబుతూ మధ్యలో నిలబడి తనని చూసి అతను చిరునవ్వు నవ్వేవాడు. ఆ రోజుకి అదే సూర్యోదయం. ఇంకేమీ ఆమెలో విషాదాన్నిగాని, చీకట్లనిగాని కలిగించలేకపోయేవి. ఎన్నోసార్లు అతను ఇంటికి వచ్చి కూర్చుని గంటల తరబడి మాట్లాడేవాడు. ఆ గంటలు క్షణాల్లాగ గడిచి పోయేవి! ఆనాటి తన హృదయ స్పందన అతను.

ట్రాఫిక్ దట్టంగా ఉంది.

24 ట్రామ్ వచ్చి, క్షణం ఆగి వెళ్ళి పోయింది.

అతను కుడీ ఎడమా చూడకుండానే రోడ్డు దాటుకు వచ్చేస్తున్నాడు. చేతిలో తన బేగూ, పుస్తకాలూ అన్నీ మరిచిపోయి చేతులు జాచబోయింది గీత. చుట్టూ ఉన్న కోలాహలం ఆమెకివినిపించడం లేదు. ఆ వందలాది మనుష్యులు ఆమెకు కనిపించలేదు. ఆ క్షణాల్లో, క్షణాల శకలాల్లో, ఆమెకి లక్ష జ్ఞాపకాలు; మళ్ళీ బాధిస్తూన్న హృదయస్పందన - ఒక లోకం నించి మరో లోకానికి ప్రయాణం.

"గీతా!.. గీతా! ఎవరో అనుకున్నాను!"

అతనుచేతులు ఊపుతూ ఏదో అంటున్నాడు. మధుర సంగీతపు నిశ్శబ్దం తప్ప ఆమె కేమీ వినిపించలేదు. నవ్వుతూన్న అతని కళ్ల చక్కటి కాంతి తప్ప ఆమె కేమీ కనిపించలేదు.

"మాట్లాడవేం. గీతా? మరిచిపోయావా?"

లక్షల మైళ్లనించి ఇక్కడికి తిరిగి వచ్చి, "లేదు ప్రకాశం! ఆశ్చర్యపడుతున్నాను. నువ్వు ఇక్కడికి ఎలాగ వచ్చావు?" అంది గీత.

"టాక్సీలో."

"అదికాదు."

"కలకత్తా? హాలిడే. అన్నీ చెబుతాను కాని, నువ్వెక్కడ ఉంటున్నావు?"

"ఇక్కడే."

"ఉద్యోగం చేస్తున్నావా?"

"ఆఁ! మామూలుగా ఆడవాళ్లు చేసే ఉద్యోగం! 'గృహిణి!" ఎంత వెలితిగా అనిపించింది ఆ మాటలు!

"గాడ్! నిన్ను చూస్తే పెళ్లి అయినట్టే అనిపించలేదు, గీతా! అప్పటిలాగే ఉన్నావు. ఆ పుస్తకాలిలాగ ఇయ్యి" అంటూ ఆమె చేతిలో ఉన్న పుస్తకాలు తీసుకున్నాడు ప్రకాశం.

"ఎక్కడ ఉంటున్నావు, ప్రకాశం?"

" డమ్ డమ్‌లో, నువ్వెక్కడికి వెడుతున్నావు:?"

"ఇంటికి."

"ఎక్కడ?"

"భవానీపూర్‌లో."

ఏం చెయ్యాలో ఆమెకి తోచలేదు ఆ తరవాత. ఒక్కసారి తన పరిస్థితిలోని హాస్యపూరిత విషాదం ఆమె ఆలోచనల్ని ఆపేసింది. ఈ కలని తన నిజంలోకి ఎలాగ తీసుకువెడుతుంది? తన బాధ్యత తనకి తెలుసును. తన ఇల్లు తనని పిలుస్తూంది. ఇంక ఇంటికి వెళ్లమని తన ధర్మం శాసిస్తూంది. కాని, ఒక్కసారి అయినా గడిచిపోయిన ఆ మధురక్షణాల కలల్లోకి నిజంగా జారాలని మనస్సు తనని బ్రతిమాలుతూంది. అతని సాన్నిధ్యం ఆమెకి రెండేళ్ళనించి లేని ఆనందం కలగజేస్తూంది. అతని చిరునవ్వు - ఎంత బాగా నవ్వగలడు ప్రకాశం! - మనసులోని బూజుల్ని దులిపి మళ్లీ ఏవో పాతరోజుల అందాలని బయటికి తెస్తూంది.

"పద, నా హోటలుకి వెడదాం."

"వద్దు ప్రకాశం, టైము లేదు."

"ఆయన నీకోసం చూస్తూ ఉంటాడా?"

ఏమనాలో తోచక "ఇంటికి వెళ్లాలి." అంది గీత.

"దిగబెట్టేదా?"

"వద్దు."

"పోనీ కాస్సేపు కూర్చుందాం ఎక్కడేనా. నిన్ను చూసిన ఆనందం నిజంలాగ లేనేలేదు! అంత వేగం కలగా చెయ్యకు!" అన్నాడు ప్రకాశం.

"ఎక్కడికి?"

"విక్టోరియా మెమోరియల్ దాకా వెడదాం. పదినిమిషాలు నీతో మాట్లాడనీ"

అతని మాటలకు ఆమె కరిగిపోయింది. టాక్సీలో విక్టోరియా మెమోరియల్‌కి వెళ్లి అక్కడ సరస్సు పక్కన కూర్చున్నారు. అప్పుడప్పుడు అతని స్పర్శలు ఆమెకు విపరీతమైన భావోద్రేకాలు కలగజేశాయి. కాని, అతను కావాలని ఆమెను తాకినట్టు అనిపించలేదు గీతకి.

గంటసేపు కూర్చుని ఎన్నో మాట్లాడుకున్నారు ఇద్దరూ. ఆమె తప్పదని లేచాక, "రేపు నాలుగు గంటలకి ఇక్కడే ఉంటాను, గీతా !" అన్నాడు ప్రకాశం.

ఆమె వారించబోయింది కాని ..... కాని .....

ఆ మరునాడు గడియారం నడవడమే లేదనిపించింది ఆమెకి.

ఇదంతా ఏమని చెబుతుంది శ్రీనివాస్‌కి?

అతను రొట్టెలుతింటూ మధ్యలో ఆగి,"నువ్వు సరిగ్గా భోజనం చెయ్యడం లేదు !" అన్నాడు.

అదీ నిజమే. ఆమె ఈ మధ్య సరీగా భోజనం చెయ్యలేకపోతూంది.....అతనితో కూర్చున్న గంటా ఏ ఆకాశాలలోనో గడిచిపోయేది. మిగిలిన రోజంతా ఆ నిమిషాల జ్ఞాపకాలు తనని సతమతం చేస్తున్నాయి. ఇటు తన బాధ్యతలు, అటు తనని ఎత్తివేసే అనుభవాలు - శాంతి లేకుండాచేసే ఆలోచనలు. అన్నం ఏం సయిస్తుంది?..... అదిగాక, సాయంత్రం అక్కడ ఏవేవో తింది, ఐస్‌క్రీమ్‌తో సహా.

"ఈవేళ ఆకలిగా లేదు." అంది, చివరికి గీత.

"చాలా రోజులనించి నీకు ఆకలిగా లేదు" అన్నాడు శ్రీనివాస్. "డాక్టర్ దగ్గిరికి వెళ్లకూడదూ?"

"వెడతాను."

అతను నిశ్శబ్దంగా భోజనం ముగించి వెళ్లిపోయాడు. హఠాత్తుగా గీతకు అతను రెండు మూడు రోజుల నించి నిశ్శబ్దంగా భోజనం చెయ్యడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అది అతనికి అలవాటు లేనిపని - ఎన్నో కబుర్లు చెబుతూ ఉండేవాడు. ఆమె కొంచెం భయంగా, 'అతనికి అనుమానంగా ఉందా?' అనుకుంది. ఆ ఆలోచనవెనక ఎన్నో భయాలు....'అతనికి కోపంవస్తే? అంతా తెలిస్తే?'

ఈ సాయంత్రం... ప్రకాశం మరీ బలవంతం చేశాడు హోటలుకి రమ్మని. ఈ మధ్య అతను ఆ విషయంలో మరీ మరీ బలవంతం చేస్తున్నాడు. కాని, అతనికి బాధ కలిగించకుండా ఆమె అతన్ని వారిస్తూ, తన అంతరాత్మకు ఉపశమనం కలగజేసే కనీసపుదూరం అతనికీ తనకీ మధ్య ఉంచుతూ వచ్చింది కష్టంతోనే అయినా.

ఇవేళ అదీ కష్టం అయిపోయింది - అతన్ని దూరంగా ఉంచడం. సముద్రతరంగాల్లాగ అతని మాటలు తనని కలల్లో, వాగ్దానాల్లో, నిట్టూర్పుల్లో ముంచెత్తాయి. క్రమంగా అతని కంఠస్వరంలో ఉద్రేకపూరితమైన బాధ కనిపించింది. ఇన్నాళ్లు అతను తనని మనస్సులో దాచుకున్నందుకు ముందర గీత గర్వపడింది. కాని, ఆ ఉద్రేకానికి ఆమెకు భయం వేసింది. అదృశ్యమైన ఏదో హద్దు దగ్గిరికి తాను వచ్చేసిందని ఆమెకు తెలుసును. ఆ హద్దు దాటమని ప్రకాశం తనని ప్రోత్సహిస్తున్నాడు. కాని.....

చివరికి అతనికి కోపం వచ్చింది. తన మనస్సు తహతహలాడింది....కొంచెం ఎర్రబడ్డకళ్లతో, 'ఏదో ఒకటి నిర్ణయించుకో గీతా! రేపు ఇక్కడే నిర్ధారణగా చెప్పు.... నా మీద

నీకు నమ్మకం ఉందోలేదో. త్రిశంకుస్వర్గంలో నెలల తరబడి గడపలేను' అన్నాడు. అతనూ చాలా బాధపడుతున్నాడని తెలుసును. కాని, వెంటనే ఆమెకు భయం వేసింది. తొందరగా ఇంటికి వచ్చేసింది.

ఆ వెంటనే, మరొక నిమిషంలోనే, శ్రీనివాస్ ఇంటికి వచ్చేశాడు. ఆ మాట అప్పుడు గమనించలేదు గీత. ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చి తుళ్లిపడింది. సాయంత్రం నించీ అతను మామూలుగా లేడు.

తనని వెంటాడాడా?

పెళ్లి అయిన కొద్ది రోజుల తరవాత - గీతకి బాగా జ్ఞాపకం - ఒక సంఘటన జరిగింది. ఆమె అతనూ కలకత్తా వస్తున్నారు. సెకండ్ క్లాసులో కూర్చున్నారు. కొంచెం రద్దీగానే ఉంది. గీత వెయ్యి ఆలోచనల్లో మునిగిపోయి, కిటికీలోనించి బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది చాలా సేపు.

తరవాత ఇటు తిరిగి, ఎదురుగా కూర్చున్న యువకుడు తనని తీక్షణంగా గమనించడం చూసింది. అతన్ని ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం - కాని ప్రయత్నించినా తనకు జ్ఞాపకం రాలేదు. నాలుగైదు సార్లు అతను చిరునవ్వాడు. ఆమె గంభీరంగా కూర్చోలేకపోయింది. ఆ చిరునవ్వులో ఏదో విచిత్రాకర్షణ, కనిపించేలాగ ఆప్యాయత .

పది, పదిహేను నిమిషాల తరవాత ఎందుకో శ్రీనివాస్‌వైపు చూసింది గీత. అతని ముఖం నల్లగా అయిపోయింది. చేతిలో ఉన్నపేపరు మీదనించి అతనా యువకుడివైపు చాలా నిశితంగా చూస్తున్నాడు.

వెంటనే ఆమెకు అర్థం అయింది - శ్రీనివాస్ స్వభావంలో ముఖ్యమైన ఈ విషయం. అతనికి ఇలాటి పరిస్థితులు అర్థంకావు! త్వరగా అపార్థం చేసుకునే మనిషి....

శ్రీనివాస్ వాల్తేరులో ఫస్ట్‌క్లాస్‌లోకి మార్చాడు టిక్కెట్లు. "ఎందుకనవసరంగా ఖర్చు?" అంది తాను.

"చాలా అవసరమైన ఖర్చు ఇది" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కొంచెం చిరాకుగా. అతని స్వభావంలోని ఈర్ష్య ఆమెకి పూర్తిగా తెలిసివచ్చింది.

ఆ తరవాత చిన్న చిన్న విషయాల్లో ఈ విషయం పూర్తిగా వెల్లడి అయింది. గీతకి అవన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చి చెమట పోసింది.... శ్రీనివాస్‌కి తెలుసా?..... అతను అనుమానంతో తనని వెంటాడాడా? అతను భావాలను దాచుకోలేని మనిషి. అతని ముఖం చూస్తే ఆమెకు సందేహం తక్కువైంది. అవును..... అతనికి విషయం తెలిసినా తెలియకపోయినా, తప్పకుండా

అనుమానం ఉంది, కనీసం.

వంటింటిలో పని ముగించి నెమ్మదిగా ఇవతలికి వచ్చింది గీత. అతను కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు - ఇదీ ఆశ్చర్యమే. ఈ రోజుల్లో అతను నిమిషం కూడా వృథాచెయ్యడం లేదు చదువులో.

గీత పుస్తకం తీసుకుని టేబిల్‌కి అవతల కూర్చుంది.

హఠాత్తుగా, "ఈసారి పుస్తకాలు చదవడంలో చాలా రోజులు పడుతూందా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

గుండె ఝల్లుమంది గీతకి. ఈ మధ్య నిజంగానే పుస్తకాలు మార్చడానికి వెళ్లలేదు. కాని, అతనా విషయం గమనించడం....ఎక్కడో ఉరుములాగ వినిపించింది గీతకి.

ప్రయత్నించి, "అవును.... ఈ మధ్య చదవడం లేదు" అంది గీత.

"అవును - ఈ మధ్య...." అని, తన పుస్తకంలో నిమగ్నుడైపోయాడు శ్రీనివాస్.

ఇంక గీతకు సందేహంకూడా మిగలలేదు. అతను అనుమాన పడుతున్నాడు,..... ఆ ముఖంలో, ఆ గొంతుకలో, అనుమానం స్పష్టంగా తెలుస్తూంది. ఏం చెయ్యాలి? అతన్ని నిలవదీసి అడిగే ధైర్యం లేదు. ఈ విషయంలో నిజం తనని వెక్కిరిస్తూంది. అతనితో పోట్లాడి తెగతెంపులు చేసుకొనే ఉద్దేశం కూడా లేదు. అతనంటే అభిమానం చచ్చిపోలేదు..... అతనిమీద తనకి ద్వేషంలేదు - కొంచెం భయం మాత్రం ఉంది.

ప్రకాశానికి ఏం కావాలి?

తనకు తెలుసును. ఈ రోజులన్నీ తాను ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం వినిపించకుండా అంతరంగానికి చెవులు మూసింది. ఈ గాఢ నిశ్శబ్దంలో, తమ మనస్సుల తుఫానుల్లో, ఆలోచనల ఉరుముల్లో, ఆ జవాబు తనకి పదే పదే వినిపిస్తూంది.

అతనికి కావలిసింది ఇచ్చే ఉద్దేశంలేదు తనకి. ఈ చిన్న ఇంటి ప్రపంచాన్ని ఛిన్నంచేసే శిలంకాదు తనది. ప్రకాశం తన కలలలో వచ్చిన నిజం.... ఎదురుగా ఉన్న శ్రీనివాస్ తన నిజంలోని ఒక కల.

చాలాసేపు కూర్చుని ఆలోచించి అలిసిపోయి వెళ్లిపడుకుంది గీత. ఈ పరిస్థితిని వెనువెంటనే అంతం చెయ్యాలి....తన నిస్సహాయతలో దైవం తప్ప ఇంకెవరూ సహాయం చెయ్యలేరు.

మరునాడు ప్రకాశానికి గుడ్‌బై చెప్పాలి.... అదే చిట్టచివరి అధ్యాయం, ఈ చిన్న

కథలో. అతనిచ్చిన ఉపశమనానికి తానిచ్చే ప్రతిఫలం ఆ చివరి మాట. రేపటిది.

అర్ధరాత్రి దాటింది...ఆమెకు నిద్రపట్టబోతూంటే చిన్నభయం వేసింది...అతను రేపు తనని వెంటాడితే?

ఛా! అంతగా అతనికి అనుమానం లేదు. తనవన్నీ నీడల్ని చూసి భయాలు...కాని, రేపు ఈ కథ. అంతం చెయ్యాలి, అని నిర్ధారించుకుంది గీత. తరవాత ఆమెకు నిద్రపట్టేసింది.

--

టైము నాలుగు గంటలకి దగ్గిర అవుతూన్న కొద్దీ గీతకు ఆత్రత ఎక్కువ అయింది. ఉదయం శ్రీనివాస్ మామూలు మనిషిలాగే కనిపించాడు నిన్నటి భయాలన్నీ తన ఆలోచనల సృష్టి అని నమ్మకం పుట్టింది గీతకి. వెడుతూ వెడుతూ స్వచ్ఛమైన చిరునవ్వు విసిరిమరీ వెళ్లాడు శ్రీనివాస్. మిగిలిపోయిన కొంచెం ఆత్రతా ఆ చిరునవ్వుతో పటాపంచలై పోయింది. ఆ సాయంత్రం ప్రకాశాన్ని తప్పకకలుసుకోవాలన్న నిర్ణయం దీనితో బలపడిపోయింది. కాని, ఆ రోజుతో అతనికి స్వస్తి చెప్పాలనే నిర్ణయానికి కొంచెం బలం తగ్గింది.

ఇంకా నాలుగు కాకుండానే ఇంటికి తాళం వేసి, మెట్లన్నీ దిగి కిందికి వచ్చింది గీత. హరీష్ ముఖర్జీ రోడ్డుకి వచ్చేదాకా ఆమె అడుగులు తడబడలేదు కాని, ఆ రోడ్డుకి రాగానే ఆమె తొలగించుకున్న భయాలన్నీ చిందరవందరగా మళ్ళీ ఆమెని చుట్టు ముట్టాయి. ఆత్రంగా నాలుగుదిక్కులూ చూసి, త్వరత్వరగా నడవసాగింది గీత. ఒకవైపు ప్రకాశాన్ని చూడాలనే తొందర; మరోవైపు అతనితో ఈ రోజు తెగతెంపులు చెయ్యాలనే బాధ: మధ్యన ఎక్కడినించో శ్రీనివాస్ తనని కనిపెట్టి చూస్తున్నాడనే భయం. అడుగడుక్కీ ఆమె అలిసిపోసాగింది; అడుగడుక్కీ ఆమె ధైర్యం కరిగిపోయి, భయం చిక్కబడుతూంది. రెండు మూడు సార్లు ఆమె చుట్టూ చూసింది; శ్రీనివాస్ కనబడలేదు, కాని, అతనెక్కడినించో తనని చూస్తున్నాడనే నమ్మకం క్రమంగా ఆమెలో బలపడసాగింది.

ఎల్గిన్ రోడ్ క్రాసింగ్ దగ్గిరికి వచ్చేసరికి ఆమె అడుగు ముందరికి పడలేదు. భయం ఎక్కువై పోయింది; అతను తన వెనక ఎక్కడో దాగి ఉన్నాడని పూర్తిగా నమ్మింది గీత.

ఒక్కసారి ఆమె నీరసించిపోయింది. భయంగా అటూ ఇటూ చూసింది. ఎల్గిన్ రోడ్‌లోని చిన్న దేవాలయం కనిపించింది.

'భగవాన్! నువ్వే రక్షించాలి!' అనుకుంది గీత.

ఎల్గిన్ రోడ్‌లోకి నడిచి, దేవాలయంలోకి వెళ్లింది గీత. అక్కడ పూజారితప్ప ఇంకెవ్వరూలేరు. రోడ్డుమీద వందలాది ప్రజా, కార్లు ఉన్నా, అవి ఈ ప్రశాంతతని భంగపరచడం లేదు.

పువ్వులూ, కొంచెం చిల్లరా పూజారికి ఇచ్చి అక్కడే కూర్చుంది గీత చాలాసేపు. ఎన్ని లోకాల్లోనో తిరిగి తిరిగి వచ్చి గడియారం చూసుకుంది. ఆరు దాటి పోయింది!

ప్రకాశం ఈసరికి చాలా దూరం వెళ్లి పోయి ఉంటాడు.

నెమ్మదిగా లేచి బరువుగా ఇంటికి చేరుకుంది గీత. "తన చిన్నప్రపంచం......" అనుకుంది మెట్లెక్కుతూ. తలుపుతీసి వెళ్లేసరికి ఆమెకు ఈ కథ ముగిసిన విషయం పూర్తిగా అవగతం అయింది.

నీరసంగా మంచంమీద పడుకుంది. ఎప్పుడో నిద్ర పట్టేసింది.

ఎవరో మెల్లిగా తట్టి లేపారు.

కళ్లు నులుముకుంటూ లేచి కూర్చుంది గీత.

దీపంవేసి, శ్రీనివాస్ ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు. ఆమెని మృదువుగా చేతుల్లోకి తీసుకుని, "ఒంట్లో ఎలాగ ఉంది?" అన్నాడు.

"బాగానే ఉంది...." అంది గీత.

అతనేదో చెప్పబోయి, ఆగిపోయాడు. అతను చేస్తున్న ప్రయత్నం ఆమెకు తెలుసును; కాని అదేమిటో ఆమెకు తెలీలేదు.

కొద్ది నిమిషాల తరవాత అతను లేచి, "లేచి స్నానం చెయ్యి... నేను పదినిమిషాల్లో వస్తాను." అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?" అంది గీత.

సిగ్గుపడుతూన్నట్టు చిరునవ్వు నవ్వాడు శ్రీనివాస్.

"జదూబజార్‌లో ఇందాకా మంచి పువ్వులు చూశాను...అదీగాక, అరవై వోల్టుల బల్బు ఒకటి కావాలి" అని, అతను త్వరగా వెళ్లిపోయాడు.

'విచిత్రంగా ఉంది!' అనుకుంది గీత.

కిటికీలోనించి నక్షత్రాలు కనిపిస్తున్నాయి. టేబిల్ మీద అతని అకౌంటెన్సీ పుస్తకం సగం తెరిచి ఉంది.

తువ్వాలు తీసుకుని స్నానం చెయ్యడానికి నడిచింది గీత. అద్దంలో చూసుకుంటే ముఖం అంతా చెమట పోసి అసహ్యంగా కనిపించింది; కాని, దేవాలయంలో అర్చకుడు తన నుదుట పెట్టిన సిందూరపుబొట్టు మాత్రం అగ్నిశకలంలాగ కనిపిస్తూంది ఆమె కళ్ళకి!